

Se de provar si sóc una mica més
afortunada que aquesta nit, estimat
Manis, encara que tenc que en el
canvi per on anem ens compliquem
i arranguem les coses sense cap neces-
tat. Poter per un i per l'altra fora
millores no parlar-ne més, però em dol
tant que et pugui quedar cap recança,
que a nivell d'acordar ho ho de provar
d'acabar-ho.

Feta la cefpa és meua perquè fins
que he llegit la teua carta d'aquest
matí no m'he acordat de com podria
interpretar les meves pretes d'avis a la
tarola. I ho juro, Manis, era tan lluny
de mi la idea que em suposava, que si
no m'ho arribés a dir teu clar com
has fet ara, no ho hauria entès mai per,
que mai no hauria pogut sospitar que

tu ho imaginaries i posats en el terreny
dels aclariments cal que ho faci del tot.
Fugant de dirar, si pots recordar ho
vas dir-me que havia decidit quedar-te
al llit i encara, ~~per~~ (això fou el
patró) que potes at'feries el prement!
Recordes Pranis? Tu no sàbis pas, ni
ho saps ara l'efecte que em vas fer.
Vaig rebre un cop, em vas fer mal fet,
puè en poc temps és la sepaia vepaia
que t'ho sento dir. I cada cosa que
et passa, cada notícia sobre el teu estat
que no sigui francament fatiguera, ni a
fueix com no teu idea. Ja se' que és
una estupidera, sò la primera a l'anar
tan aquesta sensibilitat, aquesta afectiv-
tat tan inbecil que acaba posant-me
malalta de debí. Si desicàmei pots
recordar-te de tot els instans que van
obligar-me a sortir ara del Sanatori perquè
per les meves forces no podia sortir del
cabdell en un' honra malficiat. Ahir em

vaj quedar tan afeccionada que m'he
sospinada que avertis al S. V. i que ho
aclaquis d'un cop. Van evolar m'hi
i vaj bairar amb l'esperansa de trobar
l'hi i saber ho m' de presta. En aquest
estat les coses no he de costar-te com
frenche la meua desiluxio en no trobar-
te a la llista. I com vaj fer unes i
unanes per demanar-te d'anar ho tot
valent me del sopar per no pensar-te
del que per mi era un lurr. En quell
moment, m'he, l'ho prometo, no p'ca
sara absolutament en res m'c. I ara,
la materialitat de bairar a sopar, no
te per mi altra valor que el de saber-te
prou he per fer ho. Es que encara no
en pots enure? I necessite prove, par'
totes les que vulguis. Don p'clars al
ellit fo, o pujars i en laucans de regu-
da. El que null es que no en t'p'ca
mai m'c ni per una epista afort
ten, ni per una comosoun.
dem pregat cara la nostra tropa

ria, amic meu! jo crec que no haurien
d'haver volgut mai analitzar els nostres
sentiments. Aquella carta teua, la primera
que vaig rebre estant a Girona, jo vaig
dir-te que a part d'haver-me agradat
moltíssim, m'havia espantat un xic.
Hi vaig trobar un tant desig de portar
litzar la teua situació que em va irri-
xugar i després, més tard em va alarmar.

Sentia que no m'hi havia necessitat
de parlar d'aquella manera, si és que ho
fereu per mi. Teniu s'alta tenim prou
consciència per saber el que podem do-
nar i el que podem demanar a la
nostra amistat. Consciem les bones
naturals que formen impossible tota
intenció de follia i per tant ens sen-
tim dirriament dintre la nostra ball.
Com va agradar-me la teua imatge...!
Ho vaig veure tant que encara la
sonnio bon felis bon contenta i et
prometo que cap felicitat no foras
comparable a la que jo m'he fet dintre

d' aquest teu recinte. M'hi vaig trobar
la: Pràxim, perquè aquells dies, ben
amagats per cert, jo els tenia escollits
per el meu adieu a moltes coses. Però
voluntàriament he volgut donar més for-
tes del les que ja tinc de natural tan-
cales; a cada una el cor em farà mal
com una euclora. I les vaig anar tan-
cant totes i estava trista i em volia
adormir fins que va arribar la teva
carta, una carta que no podia donar
la intenció del que feia perquè ho igno-
rava i que feia veure besat amb devoció
perquè em va curar totes les ferides que
feia mateixa m' havia fet. M'oferia
una ball, podia anar hi amb tot
el que em reparava dels altres i li
podia trobar la felicitat per mentre du-
res la meua vida. En aquell moment
va deixar d'importar-me que fos curta
o fos llarga i seria la meua vida, i prou.

Te estimat tant, i estimo tant tot
el que has fet per mi, que no ha d'es-
traigarte que et parles com veig fer, ho
altre vespre. M'espanta i m'atormenta
pensar que amb la meua conducta in-
conscient, filla del meu afecte i del
meu agraiment, et pugui fer cap mal
pròxim o remot. Exposar-te a una burla,
a una petita ironia per petita que fos,
per culpa meua em fóra insuportable.
Éra per això, res més que per això
que et veig prometre tota una nova
conducta exterior. Per mi m'és ben igual
que diguin i que pensin el que queixin. Són
que per tu també. Però per mi ^{no} és de tu,
ni i no.

Ja has comprat una Princesa? Deu, com
no era tan elegant com la primera? Tot
el més tirava a melancholia: i tu ja te
n'has agut altre, veig, perquè us feia
una més? Rin-te de la teua pobre amiga.
Però no la interpretes malament mai més.
Adieu, per no se' creure. Per
Merce!